

Sygn. akt II Ca 943/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko**

Sędziowie: **SSO Sławomir Buras (spr.)**

SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w K.

przeciwko Z. J., M. G.i A. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 19 września 2013 r., sygn. VII C 370/12

oddala apelację i zasądza od Z. J., M. G.i A. B. solidarnie na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w K. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 943/14

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym dnia 28 września 2011 roku w sprawie VII Nc 1346/11 Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od pozwanych Z. J., A. B. i M. G. solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. w K. kwotę 11.741,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądził koszty procesu.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa.

W odpowiedzi na podniesione zarzuty powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w części co do kwoty 2.615,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2010 roku, cofając jednocześnie pozew co do kwoty 9.125,51 zł i wnosząc o umorzenie postępowania w tym zakresie.

Wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Kielcach uchylił w/w nakaz zapłaty co do kwoty 9.125,51 zł tytułem należności głównej i umorzył postępowanie w tym zakresie, w pozostałej części nakaz ten utrzymał w mocy, z

tym, że w odniesieniu do kosztów procesu jedynie co do kwoty 332,79 zł, a w pozostałym zakresie dotyczącym kosztów procesu nakaz ten uchylił.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 8 stycznia 2010 roku (...) Sp. z o.o. w K. zawarł z pozwaną Z. J. umowę partnerską. Zgodnie z treścią umowy partner zobowiązał się zamawiać i sprzedawać towary i usługi, znajdujące się w ofercie K., przy zastosowaniu przyjętych przez K. standardów sprzedaży. Nadto zobowiązał się wpłacać kwoty całodziennego utargu na konto wskazane przez K. w formie przelewu elektronicznego, w dniu zgromadzenia utargu. Celem zabezpieczenia wszelkich roszczeń K. z tytułu niewłaściwej realizacji postanowień umowy, wywołanych działaniem partnera pobrał on od pozwanej kaucję 10.000 zł, która miała podlegać zwrotowi po wygaśnięciu umowy, pod warunkiem nie wystąpienia szkód lub roszczeń K., wynikających z umowy. Tytułem zabezpieczenia ewentualnych przyszłych roszczeń K. wobec partnera, a wynikających z wykonywania umowy, Z. J. przy podpisywaniu umowy złożyła weksel in blanco, poręczony przez A. B. i M. G., który mógł zostać wykorzystany przez K. w sytuacjach oraz w sposób, określony w deklaracji wekslowej. W dniu 1 grudnia 2010 r. (...) Handlowe Sp. z o.o. w K., jako poprzednik (...) S.A., wypełnił znajdujący się w jego posiadaniu weksel własny in blanco wystawiony przez Z. J., a poręczony przez A. B. i M. G. na kwotę 11.741,19 zł, płatną w dniu 15 grudnia 2010 r. w K. i wezwał pozwaną do wykupienia tego weksla najpóźniej w tym dniu. Zaniżenie przez pozwaną Z. J. wpłat utargów (i kwot przyjętych za opłacone rachunki) w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do dnia 17 maja 2010 roku wyniosło 12.615,68 złotych. Na poczet brakującej kwoty strona powodowa zaliczyła 10.000 zł kaucji wpłaconej przez pozwaną. Pozostała kwota 2.615,68 zł składa się na sumę wekslową. Rozliczenie utargów nie były objęte żądaniem pozwu w sprawie I C 3197/10 Sądu Okręgowego w Kielcach z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A w K. przeciwko Z. J. i B. J..

W tych okolicznościach faktycznych Sąd uznał powództwo za zasadne. W ocenie tego Sądu wystawiony przez pozwaną Z. J., a następnie uzupełniony przez powoda weksel odpowiada w pełni wszystkim warunkom formalnym przewidzianym w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 roku – prawo wekslowe. Ustalenia co do terminowości wpłacania utargów i wysokości wpłat z tego tytułu Sąd poczynił w oparciu o opinię biegłego E. D., z której wnioski w całości podzielił. Biegły ustalił, że zaniżenie wpłat utargów wyniosło 12.615,68 zł oraz, że przedmiotem postępowania w sprawie I C 3197/10 Sądu Okręgowego w Kielcach nie była brakująca kwota z tytułu rozliczenia wpłat utargów. Uwzględnivszy zliczenie przez powoda na poczet brakującej kwoty kaucji 10.000 zł wpłaconej przez pozwaną, Sąd przyjął, że należna powodowi kwota stanowi 2.615,68 zł i odpowiada dochodzonej w niniejszym procesie. Koszty procesu Sąd Rejonowy na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo rozdzielił przy przyjęciu, że powód wygrał sprawę w 22,28%.

Apelację od powyższego wyroku wniosły pozwane zaskarżając go w całości. Zarzuciły:

- niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nie wszechstronny z pominięciem dowodów w postaci pisma z dnia 21.06.2010 r. o rozwiązaniu umowy najmu i obciążenia pozwanych karą umowną 10.000 zł oraz noty księgowej nr. (...) z dnia 2010.06.21, będącymi załącznikami do pozwu złożonego do Sądu Okręgowego w Kielcach przez powoda w sprawie I C 3197/10 ,
- art. 203 § 1 k.p.c., poprzez uwzględnienie ograniczenia powództwa w trakcie trwania procesu .

W uzupełnieniu zarzutów apelacji wskazały na nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy istoty sprawy, naruszenie prawa materialnego, błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie przepisów prawa materialnego.

W uzasadnieniu swoich zarzutów wskazały, że uwzględnienie powołanych przez nie dowodów mogło doprowadzić do zupełnie innej, odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd oceny pozostałego materiału dowodowego ; naliczenie należności z tytułu braku wpłat na utargach po dniu 18 maja 2010 r., czyli po dniu wygaśnięcia umowy partnerskiej

ponad kwotę potrąconej kaucji było bezpodstawne; powód nie sprostął ciężarowi dowodowemu i nie wykazał wysokości zobowiązań z tytułu braku na utargach ponad potrąconą kwotę 10.000 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosły o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownemu rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom apelacji dotyczącym naruszenia art. 233 k.p.c. zaskarżone rozstrzygnięcie oparte zostało na logicznej i zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań stron, opinii biegłego jak i dokumentów złożonych do akt i na tej podstawie Sąd Rejonowy dokonał logicznych i trafnych ustaleń, które Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Konfrontacja dowodu z zeznań stron w relacji z dokumentami znajdującymi się w aktach oraz dowodem z opinii biegłego sądowego wskazuje na zasadność roszczenia powoda. Zarzut braku wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego zebranego w sprawie należy uznać za całkowicie chybiony, albowiem Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu poddał szczegółowej analizie zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności kluczowy dla ustaleń wysokości zadłużenia pozwanych dowód z opinii biegłego, a ocena tego materiału dowodowego mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów w myśl art.233 k.p.c.

Skarżący naruszenie powyższego przepisu upatrywali przede wszystkim w nie uwzględnieniu przez Sąd dowodu w postaci pisma z dnia 21 czerwca 2010 r. o rozwiązaniu umowy najmu i obciążeniu pozwanych kara umowną w kwocie 10.000 zł oraz noty księgowej nr (...)z dnia 21 czerwca 2010r. potwierdzającej obciążenie pozwanych tą kwota (k. 38-39). Wymaga jednak zauważenia, że dochodzone w toku niniejszego postępowania roszczenie wynika z łączącej strony umowy partnerskiej, a nie umowy najmu, która również łączyła strony. Jak same skarżące wskazały powyższe dowody, były załączone do pozwu w postępowaniu, w którym powód dochodził roszczeń z tytułu umowy najmu (w sprawie I C 3197 Sądu Okręgowego w Kielcach oraz w sprawie I ACa 1173/12 Sądu Apelacyjnego w Krakowie) i podlegały ocenie przez Sąd w tamtym postępowaniu. Co prawda powód występując z roszczeniem w niniejszej sprawie początkowo odnośnie dochodzonej kwoty 9125,51 wskazał, że wynika z noty księgowej nr (...), a zatem tożsamej noty co powołana w sprawie o roszczenia z umowy najmu, ale roszczenie co do tej kwoty zostało przez powódkę cofnięte.

Także formułowane zarzuty dotyczące się nie wykazania przez powoda braku w utargach ponad kwotę 10.000 zł jest chybiony. Biegły z zakresu rachunkowości i finansów E. D.zapoznał się z całością materiału niezbędnego do jej wydania i dokonał zestawienia wpłat utargów Saloniku prasowego (przy ul. (...)w L.) w okresie prowadzenia go przez pozwaną Z. J.k.448 i nast.). Wynika z niego, że wpłata utargu z dnia 30 kwietnia 2010 r. została zniżona o kwotę 9991 zł, wpłata utargów z dnia 8 i 9 maja 2010 r. została zaniżona o 9 zł , z 15 maja 2010 r. o 935 ,74zł, a z dnia 17 maja 2010 r. w kwocie 1679,64 zł. Łączna kwota z tytułu zaniżenia wpłat z utargów wyniosła 12615,68 zł , co przy uwzględnieniu kaucji w kwocie 10.000 zł, daje kwotę 2615, 68 zł dochodzoną przez powódkę. Nadto wbrew twierdzeniom skarżących naliczenie kwot z tytułu braku wpłat w utargach nie odnosiło do okresu po 18 maja 2010 r., czyli po dacie wygaśnięcia umowy. Skarżący w zarzutach do opinii biegłego nie kwestionowali zresztą wysokości ciążącego na nich zadłużenia i nie poddali w żaden sposób w wątpliwość prawidłowość dokonanych przez biegłego wyliczeń (k.464 i465). Biegły również wskazał, że postępowanie w sprawie I C 3197/10 przed Sądem Okręgowym w Kielcach nie obejmowało rozliczeń z tytułu nie wpłaconych utargów, a wszelkie wątpliwości pozwanych w tym zakresie dodatkowo wyjaśnił opiniując podczas rozprawy sądowej w dniu 18 lutego 2013 r. (k. 486). Opinia przedstawiona przez biegłego sądowego jest jednoznaczna zarówno w swych wnioskach, jak i wywodach do nich prowadzących. Nie zawiera wewnętrznych sprzeczności i jest logiczna. Reasumując uznać należy, że spełnia ona cechy dowodu nie budzącego żadnych zastrzeżeń i tym samym mogącego stanowić podstawę dla ostatecznych konkluzji. Sąd I instancji w prawidłowy sposób dokonał oceny opinii biegłego a przyjmując za podstawę ustaleń wnioski w niej zawarte, uczynił to w granicach swobodnej oceny dowodów.

Bezasadny jest także zarzut dotyczący się naruszenia przez Sąd Rejonowy art.203 § 2 k.p.c poprzez uznanie za skuteczne cofnięcia pozwu co do kwoty 9125,51 zł. Powód oświadczenie o cofnięciu pozwu zawarł w piśmie z dnia 18 czerwca 2013 r. (k.101) , stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanych, a zatem przed pierwszą rozprawą w tej sprawie. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W tej sytuacji dla skuteczności cofnięcia pozwu bez zrzeczenia się roszczenia nie była wymagana zgoda pozwanych. Wymaga wskazania, że Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Jedynie ocena, że w świetle zgromadzonego materiału procesowego jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa, prowadzi do uznania cofnięcia za niedopuszczalne. Takich okoliczności Sąd Okręgowy się nie dopatrzył, a także sami skarżący poza powołaniem się na ich brak zgody na cofnięcie pozwu, nie wskazali na przyczyny, dla których czynność ta miałaby być uznana za niedopuszczalną w świetle art.203§4 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 k.p.c. Złożyło się na nie wynagrodzenie fachowego pełnomocnika powoda –r.pr. J. W. w kwocie 300 zł, której wysokość wynika z § 6 pkt 4 w zw. z §12 ust1.pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Dz.U.2013.490 j.t.).

SSO Sł. Buras SSO B. Piwko SSO T. Strojnowska